

(המשך טעמוד 6)

מתמודד ראשי, אמרו לו בשמחה: אתה, רואה, קיבלת את תורתך. זה מגיע לך."

מחלת

שרות לאורחים

מאז קבע בית המשפט העליון, במשפט טריפוס, כי השופט בנימין הלוי גבה עדויות בביתו הפרטי, אין הוא אהוד ביותר על חבריו למקצוע. כשקיבל על עצמו את ניהול משפט המחלת, בניגוד לדעת השופטים ה-אחרים (שראו במשפט צבאי פגיעה בשיפוט הישראלי), לא גברה אליו האהדה. אולם פסק-הדין, שהיה חמור בהרבה גם ממה ש-דרש חיים כהן, הגויש את הסאה.

השופט העליון שמעון אנרנט, שנחקש עליידי מ"מ שר-הבטחון פנחס לבון לייצג לו כדבר אישור פסק-הדין, סבר גם הוא שהשופט הראה "נטיה לחומרה". אף כי ה-דיוח שלו נשאר סודי, נתברר כי המליץ להפחית את העונשים עד לחצי.

מנהלי המשפטים החליטו, כנראה, שאהדת הציבור אינה נתונה לבנימין הלוי. הם ה-ע-דיטו למנות במקומות שופט צבאי רגיל למשפט הבא נגד שני חשודי-המחלת ה-אחרים.

דרך החלוקן. בינתיים הגיעו תריסר ה-שופטים לבית-הסוהר בתל-מונז. הדבר ה-ראשון שגילו: כבר שבע לפני פסק-ה-דין הוכנו בבית-הסוהר תשע מיטות ל-ג-ברים, שלוש יבשים. איך ידעו השלטונות כי כל התשעה יחובו בדיון, וכי העשירי (ריקלין) יזוכה, הוא סוד מענין.

כגלל, המניעים בלתי-אנוכיים של הש-פוטים, נפסק להם "יתם מיוחד". אולם יחס זה חוסל מומן בבתי-הסוהר בארץ. באגף המיוחד שהוכן לאסירים לא היה בית-ש-י-מוש, ולא חצר מתאימה להתעמלות. הגברים נכלאו בשלושה תאים, נתבקשו לעשות את צרכיהם בדלי בפינה.

האסירים לא גילו רוח נכועה. הם עשו את צרכיהם דרך החלוקן, ככל לשמור על נקיזת התא. כשסירבו לתת להם לקרוא את המאמרים שנכתבו על משפטם, לא קמו ב-ד-בוקר לספירה.

הסוף היה שכל התשעה הוכאו לצינוק-מחוסר מקום שם, נכלאו שנים בצינוק אחד. ביום השני חלו שלושה (באדיאן, מגדל ומל-איוב), והרופא דרש להוציאם. הם הוחזקו בצינוק יום נוסף, כדי לאפשר את חיבור מיטותיהם בבטון לרצפה, אחרי שהשתמשו בהן קודם לכן להקמת המולה.

לבסוף הבינו האסירים ומנהל בית-הסוהר, אברהם מרחבי המשופם ויפה-התואר, שיש לעשות שלום. האסירים, שימינו תחילה לא בלומנטל כנציגם, החליפוהו בבאדיאן, שהוא מתון יותר מאשר בלומנטל, טיפוס של קנאי דתי. באדיאן עצמו מלכונן, כנראה, לשאת לאמה את חפתו למאסר, יפה דרומי.

המצב השתפר במידת-מה. מרחבי התנצל שקיבל פקודה להחזיק את האסירים הפולי-טיים בנפרד, אף כי אין לו תנאים לכך, הבטיח לראוג לסידוריו ספורט, לאפשר להם ללמוד ולהתפלל יחד.

הבעייה היסודית לא נפתרה: במדינה ה-מתכוננת, כנראה, לארץ הרבה אסירים פו-ליטיים, הגיעה השעה להכין לכך את המי-דורים המתאימים.

מנגנון החישוב

החייילים האלמונים

מכונית המוריס השחורה, מספר ים 168, שנכנסה בשקט לרחוב ברנר בתל-אביב ב-7 שעה 9 ונעצרה מול מועדון מפלגת הפועלים המאוחדת, היתה מוכרת לאנשי מפ"ם מ-כמה הזדמנויות קודמות. גם מחשת נוסעיה היו מכרים חתיקים.

עם צאתה מן המכונית, התפזרה החמי-שה ברחוב, לפינות שונות. רק שנים מתוכה עלו במדרגות למועדון, שהיה כבר סגור. בעל המזנון במועדון ראה אותם בעלות-ההחלט לעלות אחריהם, לשאול לרצונם. נר-אה שהשנים טעו בכתובת. הם חיפשו את משרדו של איחוד הקבוצות והקיבוצים, ה-נמצא באותו בית, בכניסה אחרת.

בעל המזנון העמידם על טעויותם, אך מאחר שחשש לטעויות נוספות החליט, ליתר בט-חון, להיכנס למועדון, לסגור אותו מכפנים. השנים הלכו בינתיים למקום מבוקשם, ולמ-

רות שהיה סגור גם הוא, נראו כעבור רג-עים מספר עומדים על מרפסת משרד האיחוד, הנמצא בקומה השלישית.

במועדון החשוך עמד בעל המזנון, עקב דרך חרכי התריס אחר החמישה. עניינם היה דחוף מאד, כנראה, כי הם סרבו לעזוב את המקום גם אחרי שהתברר להם שהמשרד סגור, לפחות בשביל סתם-אנשים.

אין צורך בעדות. כעבור רגעים אח-דים צילצל מישהו בולת המועדון. המזנונאי לא ענה. עברו רגעים אחדים, וצילצל ה-טלפון. גם הוא נשאר בלי תשובה. המז-נונאי כבר היה מנוטה בעניינים מסוג זה.

רק אחרי שהיתה בטוחה מכל חשש, נגשה החמישייה לבצע תפקיד שיגרתו - פירוק מעול הייל מעל דלת המועדון. בעל המזנון לא התרגש, הרים את שופרת הטלפון, צילצל לשטרה, לחש: "מדברים מרחוב ברנר 2. אני בסכנה. תנו עזרה מיידית. תנו עזרה מיידית."

כעבור מספר דקות הופיעה נידת המש-טרה. היא אחרה במקצת. השומרים ברחוב הספיקו להזהיר את הפורצים עליידי שריקה. הם עזבו את הדלת, פרצו במנוסה מבוהלת. בעל המזנון ירד אחריהם, צעק למשטרה: "תפסו אותם!"

לא היתה ברירה. כל החמישה נעצרו, הובלו למסור עדות, לא ראו השוטרים כל צורך בכך, משום מה, סרבו לקחת אתם.

אין צורך בשמות. אמר יצחק פטיש, מזכיר מפ"ם בתל-אביב: "אנו סבורים כי נסיון הפריצה נעשה כדי לגנוב מסמכים הקשורים בבחירות לועד פועלי אגודת ה-אריג."

הוסיף פטיש, יותר במרירות מאשר ב-כעס: "נסיון זה הוא רק חוליה ועירה ב-שלשלת ארוכה של פעולות בילוש במסודות ובין אנשי מפ"ם. עוד זכור לציבור מכשיר ההאונה שנמצא מתחת לשולחנו של ח"כ מאיר יערי (ראו דפורטוד). לשוא היתה הציבור גילוי שמות האשמים. השמות היו בדויים, וכן גם שמו של נתן הערבות."

כאילו לאשר את דבריו של פטיש, לא הצליח אף אחד מן העיתונאים שכינס את המקרה להשיג עד כה את שמות החשודים, ששחררו כולם בערבות למרות שבמסדר זיהוי, שנערך ביום רביעי אחר חצות, זיהו בעל-המזנון את שני הפורצים מתוך שורה של תריסר אנשים.

איים השבוע אחד מאנשי מפ"ם המרכזיים: מעתה יתקלו הוטכנים למיניהם בהתנגדות:

עד המזן הערבי..

הנוהיה הקבוצה -

• אשר התקיימו בתל-אביב השבוע, ביום ראשון.
• לידו, כלב המשטרה פרינץ.

מסוג אחר. כדאי ששולחיהם יבדקו את ה-עניין מחדש: אם מעתה יהיה על אורחי ישראל להגן על חירותיהם בקניהם הם, לא יחסו לעשות זאת."

עתונות

בעל בית חרש

כלפי חוץ לא נשתנה כלום. מעל עמודיו של העיתון ניסו לשוא כותרות צעקניות לחפות על השיעמום העמוק של הטורים שתחתן. אך בין כותלי הבית החדש ברחוב הרקבת 52, שאיכסן, יחד עם הדפוס השייך למפלגת פועלי ארץ ישראל, את מערכת הדור, התרחשו דברים מעניינים ביותר.

הועדה שהורכבה במיוחד, עליידי הועדה המדינית של מפא"י, לטיפול בענייני העיתון, סיימה את עבודתה, המליצה, על ריאורגי-

נאשם ברצח ערוסי קופץ.. מוריק את המשטרה בחיפושיה

— היתה של מישהו אחר.

ניציה מקיפה, שתהיה נסיון אחרון להמשיך ולקיים את העיתון, אשר לקה בשיחוקילדים מהרגע הראשון של קיומו. היה צריך ל-צפות שעתה יסוננו עובדי העיתון, יחלפו, בחלקם או ברובם, עליידי טובים מהם.

ואננם, הפיטורים הקיפו את מרבית התפ-קידים המרכזיים במערכת: מזכיר המערכת צבי ("ליש") שילוח, שהיה עורך-במופעל של העיתון למשך יותר מחצי-שנה, הוחלף ב-סופרו הירושלמי והפרלמנטרי של העיתון, לוי יצחק הירושלמי. כן פוטרו כתבו המ-דיני של העיתון, צבי מגן, ועורך העמודים הפנימיים, ד"ר נתן עקרין.

לאו דווקא כירשון. רשימת הפיטורים לא התאימה דווקא למידת הכישרון או ה-כוח המקצועית. היה לה קו ברור אחר: עד כה היה בעל-הבית האמיתי של העיתון המזכיר הקודם של מפא"י, ח"כ זלמן (זי-אמת) ארון, שביקש באחת הריאורגניזציות הקודמות (החלות בהדג, כמעט בקביעות-מאתמטית, אחת לחצי-שנה) להתמנות ל-עורכו של העתון, נמצע מיך רק בשל הת-נגדותו המפורשת של דוד ברגורין.

עתה הורחקו מעמדות-המפתח של העיתון, כמעט ללא יוצא מן הכלל, כל נאמניו של ארון. האדם החדש מצמרת מפא"י שקם להר-אות אף כוחו בעסקי עיתונות הוא השר פנחס לבון, המקוה לבצע במערכת ייעול, מאותו סוג שהצליח להשליט בכל המשרדים הממשלתיים.

עד כל צרה. קשה מכל היתה בעיית העורך הראשי. חיים שורר, מן האנשים ה-מרכזיים, שנתמנה לתפקיד זה בריאורגניזציה קודמת, נתגלה כבלתי-מתאים בהחלט, עומד לחזור למשרדי דבר ברחוב שיניקין. השאלה הגדולה היתה, מי יבוא במקומו. אנשים שו-נים, ביניהם בנימין אליאב, הרביזיוניסט ש-עבר למפא"י, שימש גם הוא זמן ארוך כעורך בפועל של הדור, חיים יערי, סופר דבר בלונדון ואברהם שאגן, המבקר הספ-רופתי הצעיר, שהיה עורכה האחרון של אש-מורת. לפני מיתמה הסופית, סירבו לקבל את המכשלה לידיהם. המועמד הנראה ביותר כרגע: יונה יגול, חבר קבוצת דגניה ב, ה-שוהה כרגע בלונדון בשליחות בעלת אופי בלתי-ברור, משמש שם גם כסופר הדור. אולם הועדה לא היתה בטוחה בכך שה-ריאורגניזציה, עליה המליצה, תביא עלייה

ממשית בתפוצה, הציעה, על כל צרה שלא תבוא, להגדיל את הקצבת המפלגה לעי-תון *.

פשעים

רצח בערבון בלתי-אוגבל

אחמד סעדי (75) חי לבדו בחדר קטן ומזו-הם ברחוב מספר 60 ביפו. שכנו, סאלח עב-דאללה גירבועה (43), שונלד וגר בבית כל חייו אהב את אחמד כאב. משום כך היה מודאג מאד כאשר כ-28 לאוגוסט לא חזר אחמד הביתה. אך בהתייעצות עם שכניו ה-יהודיים, הגרים באותו בית, הוחלט לחכות יום נוסף, לפני שיודיעו למשטרה.

למחרת הופיע במקום סעדי ערבי אחר, הוציא מכיסו את מפתחות הדרו של סעדי, רצה להיכנס לתוכו. סאלח ניגש אליו, דרש

נאשם ברצח ערוסי קופץ.. מוריק את המשטרה בחיפושיה

— היתה של מישהו אחר.

לדעת כיצד הגיעו אליו המפתחות. הערבי לא התבלבל, הודיע שסעדי שלח אותו להביא משהו מחדרו. אך סאלח, שהכיר את סעדי היטב, ידע שלא היה מוסר את מפתחותיו אפילו לאביו, לא השתכנע עליידי הסיפור, הזמין את המשטרה.

פרימוס ואינסטלטור. העקבות היו בילו לבית קטן, בעל תריסים ירוקים, העומד בוד בחולותיו של רחוב הרב קוק בבתי-ים. לבית הזה שם רע בסביבה. בלילות היו מוניות באות אליו. מובילות גברים ונשים. הגברים היו כרגיל זקנים ומכוערים, הנשים - יפות וצעירות. רעש וצעקות היו נשמעים מן הבית מאוחר בלילה. התריסים היו תמיד מוגפים.

בשעות היום, היה זה בית רגיל, שמעל דלתו היה תלוי שלט, אשר הכיל ציור של פרימוס וכתובת המעידה כי זהו מקום מגו-ריו של האינסטלטור שמואל לוי.

שמואל לוי ערוסי (26), תימני גבוה ורוה, חי בו עם אשתו, רוזה (40), ננסית מכוערת (גובהה לא עלה על מטר), בת לאחת המש-פחות העשירות בתל-אביב.

מלבד גרו בבית עוד שתי נשים: רבקה דהרי (24), נערה תימניה שמנה, נקיה ומ-סודרת וסוניה מנטין (19), עולת טוניס, מפג-רת בשכלה, אך יפה. הראשונה מילאה תפקיד של "מארחת", בעוד שהשניה היתה מנערת הבית, ולפי השמועה, גם פילגשו של ערוסי.

שערוריה ללא חיוך. חדשים אחדים לפני כן, צץ בין לילה בלוקון קטן ליד הבית. במבט ראשון אפשר היה לחשוב שזהו בית-מלאכתו של האינסטלטור, למעשה היו בו רבקה דהרי יחד עם אחד מאנשי שלומן של ערוסי, אחמד קילני. לילה אחד פרצה ש-ע-רווריה נוראה בבלוקון. רבקה נלקחה לבית-חולים, חזרה כעבור שבוע, מאז לא נראה עוד חיוך על פניה.

גם אצל סוניה לא היה הכל כשורה. לילה אחד ברחו מן הבית, נסחבה חזרה עליידי אחמד קילני. מאז לא ניסתה עוד לברוח. אלה הן הנפשות העיקריות בטרגדיה, עליה

* כיום: 10 אלפים לצי לחודש. מהם 4 אלפים הם הפסד נקי.
** כבול בידי.

